WEEKBLAD
BELGIE: 5 FR.
NEDERLAND: 35 ct.

5 MEI 1951. — Nr 30
1ste JAAR — 20 BLZ.
**

Mickey magazine

Onrustbarende AFDRUK

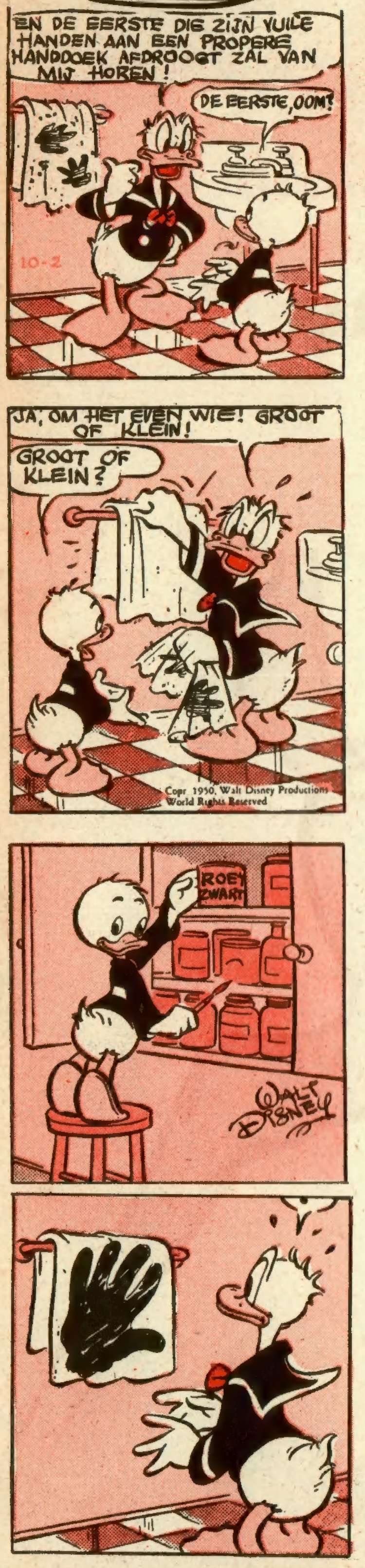

Copr. 1950, Walt Disney Productions World Rights Reserved

TOMBOLA

De uitslag van de 6e trekking van de doorlopende tombola verschijnt op pagina 13.

De winnaars moeten hun prijs, op een BRIEFKAART aanvragen !

OPGELET : Leden die twee lidkaarten bezitten werden uitgeschakeld !...

Mickey roept op...

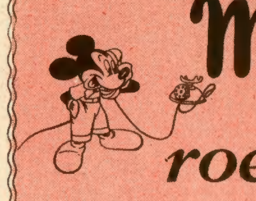

Hallo ! Hallo ! kereltjes en kerlinnetjes, hier ben ik dan weer ! Vandaag vertel ik jullie een melkgeschiedenisje waarin de Donald-neefjes vorige week, tijdens hun verlof op de hoeve van pachter Kroos, betrokken waren.

De neefjes hadden het brave boertje, daar ergens in Zeeuws-Vlaanderen, vele vraagjes gesteld over dit voedzame witte vocht van de koe, dat melk heet. De pachter had er hen terloops op gewezen dat men in onze streken ook de geit melkte en, in andere overzeese landen, de buffel en de kameel. En Oom Donald, die onverbeterlijke bestweter met het gouden hart, — quaestie van ook een geleerd woordje te plaatsen — had er aan toegevoegd, dat België en Nederland aan de spits van de « melkende » landen staan, doordat zij samen meer dan een half miljoen « duivenmelkers » bezitten !... Prosit, Donald !...

Pachter Kroos vertelde de Donald-rakkertjes ook hoe wij, door de melk, aan het woord « dochter » gekomen zijn. Dit woord werd, zo beweerde het boertje, aan de aloude Gotische taal ontleend. Vóór meer dan 1500 jaren betekende dit woord « melkster ». Een boer noemde zijn kinderen van het vrouwelijk geslacht pas zijn « dochters » als zij goed — d. i. rap en regelmatig — konden melken.

Nu heb ik van Donald vernomen dat pachter Kroos op een morgen zijn melkkoeien met de staarten twee bij twee aaneengebonden in zijn stal ontdekte. Ik vond dit gevalletje vreemd. Ik vroeg de neefjes of zij al eens gemolken hadden — koeien of geiten. Zij antwoordden mij : « Geiten nooit, maar koeien wel, Mickey. Begin daar echter nooit aan. Wij hebben eens gedurende twee uren, in donkere nacht, het melkorgaan van een viertal koeien beproefd. Maar er kwam geen wit vocht uit, hoe wij aan die lange dingen ook trokken en peuterden. Er kwam integendeel een soort groene onwelriekende brij op het strotapijt neer. Wij hebben die hoorndieren dan maar met hun melkbuizen, die men tepels noemt, aan elkaar gebonden, snap je ?...

Of ik het begreep !... Pachter Kroos zou zeggen: Je moet melken waar de uier hangt ! » Maar de neefjes beweren nog immer als voorheen, dat koeien in onze tijd van « dozenmelk » onnuttige dieren zijn !

Ik heb de neefjes in elk geval gewezen op het onaardige van hun grap !... En zij hebben beloofd zich te beteren. Voor hoelang ?

Mickey

Mickey's Brievenbus

Uit Oostende bereikte mij een brief van drie kantjes, ondertekend W. VYANE. Mijn borstspeld (insigne), zo schrijft hij opgetogen, prijkt als een diamant op mijn Zondagse jas !... — Ik ben blij dat het insigne ook in Oostende als een echt juweeltje beschouwd wordt. — Ik heb je mopjes doorgegeven, hoor, beste clublid !

Alfons BIJDEKERKE uit Peulis vroeg mij om postzegels om te wisselen. Nu moet ik zeggen : ik houd erg van postzegels, maar ik beschik niet over de nodige vrije tijd om er mij serieus mee bezig te houden. Dat is wel jammer ,maar ik kan me eenmaal niet met alles inlaten, he ?... De postzegelverzamelaars, leden van de club, moeten mij maar hun adres laten kennen. Ik vermeld ze dan in het blaadje en zo kunnen ze met elkaar in contact komen. Hoor ik nog van je, Alfons ?

Tot mijn grote spijt moet ik onze dikke vriend PLATTON Gilbert uit Druivenland (lees... Hoeilaart) vertellen dat zijn mopje wel sappig is, maar te gekend. Gilbert, je moet het eens met een splinternieuwe mop proberen, hoor !... Goeie druiventeelt, maat !...

Van Frans v. d. HEIDE (Borgerhout) ontving ik een Dumbo-briefje. Je mop heb ik doorgegeven. Die is goed, hoor !... De groetjes terug van Donald, de neefjes, Dingo en... Aagje ! Jij bent ook al een beschermeling van dit onschuldig leeuwinnetje, Frans !... Goed zo ! Taai !...

Ja, Paul BRIERS (Linden), je hadt gelijk : ALLE bleef in de zetmachine zitten !... Je mopjes heb ik doorgegeven. Wist je al dat Dingo's leeuwin, Aagje, de naam van je zusje draagt ?... Aagje of Agnes, 't een is 't ander waard. Ik hoop nu maar dat je lieve zusje helemaal geen leeuwinnenbloed in haar adertjes heeft. De groetjes terug van de hele familie, ook aan je lieve ouders en zusje ! Roer recht !

Een dankwoord voor Frans WINKELMANS uit Antwerpen. Je raadseltje is te gemakkelijk, he, Frans ? Je bent maar zeven jaar oud, maar ik durf wedden dat je er betere kent !... In elk geval, je schrijft reeds heel netjes, hoor ! Proficiat !

Om te eindigen groet ik hier nog Robert REERSMAN (Hamme) en Jeanine HAEREN (Eeklo), wier broertje Etienne zeker mag lid worden : 5 bonnetjes inzenden !

Tot volgende Zaterdag.

Mickey Club

Voor de leden die de leiding van een plaatselijk clubje willen op zich nemen, herhaal ik hier hoe zij moeten handelen. Dit geldt alleen voor de toekomstige leiders en leidsters die aan die voorschriften nog niet voldeden.

In de linker bovenhoek van een groot blad schrijft de toekomstige leider (leidster) : **naam, voornaam, geboortedatum, straat en nummer, woonplaats, provincie en het nummer van de lidkaart.**

Dan volgt de opsomming van de vermoedelijke leden van het plaatselijk clubje. De leider vermeldt op het blad : **naam, voornaam, geboortedatum en nummer van de lidkaart van elk lid.** Daarachter volgt de **handtekening** van elk lid.

Onderaan dit lijstje schrijft de toekomstige leider (leidster) : **Wij verklaren trouw te blijven aan de grondregels van de club.** De leider en al de leden van het plaatselijk clubje ondertekenen deze verklaring. Onderaan rechts van het blad moet de benaming van het clubje vermeld worden. Dit alles geschiedt liefst zeer netjes. Het blad wordt dan in een omslag gestoken die, naast het adres, in de linker bovenhoek het woord **« Clubleiding »** moet dragen.

Weldra zullen in het blaadje de namen en adressen van de clubleiders verschijnen. Dit zal zo gauw mogelijk geschieden in een der volgende nummers. De leden van de Club kunnen aldus aansluiten bij het plaatselijk clubje van hun stad of dorp of streek.

Met de clubleiders kom ik rechtstreeks in contact per brief.

Zij zullen een speciale kaart « Afdelingsleider » ontvangen.

Nu nog even herinneren aan het insigne, de borstspeld. Ik hoop dat de achterblijvertjes nu het geld haast zullen bijeengespaard hebben om het luxe-insigne te bestellen (15 fr.). Een clublid dat geheel en al « Mickeyvriend » is, moet dit tonen door het dragen van de borstspeld. Dit is het « uiterlijke » kenteken van de « Vrederidders » !... Goed begrepen ?...

Tot volgende Zaterdag, clubmaatjes !

MICKEY.

DE VROLIJKE DIERGAARDE

MICKEY MAGAZINE **Het jeugdblad voor jongens en meisjes.**

Uitgaven Pont-Levis — Verantw. uitgever : Frans PRETE, 47, Hopstraat, Brussel.

Abonnement voor Nederland
Storting op of overschrijving naar postgiro 137.867 van de alleenvertegenwoordigers (adres hieronder).

ABONNEMENTSPRIJS :

		3 m.	6 m.	1 jaar
België	**fr.**	**60.—**	**115.—**	**225.—**
B. Kongo	**fr.**	**65.—**	**130.—**	**260.—**
Nederland	**fl.**	**4.25**	**8.—**	**15.50**

Postcheck : Uitgaven Pont-Levis, Nr 7539.34

Alleenvertegenwoordiging voor Nederland en overzeese gebieden : M. van Gelderen en Zoon, N. Z., Voorburgwal, 232, Amsterdam.
Nederlandse lezers richten hun brieven voor MICKEY aan dit adres.

De Geheimen van de EIFFELTAREN

Mickey en zijn vrienden zijn als bij wonder aan de dood ontsnapt. Echter niet voor lang, want zij geraken terug in de macht der schurken. Wat staat er dit keer met hen te geschieden ?

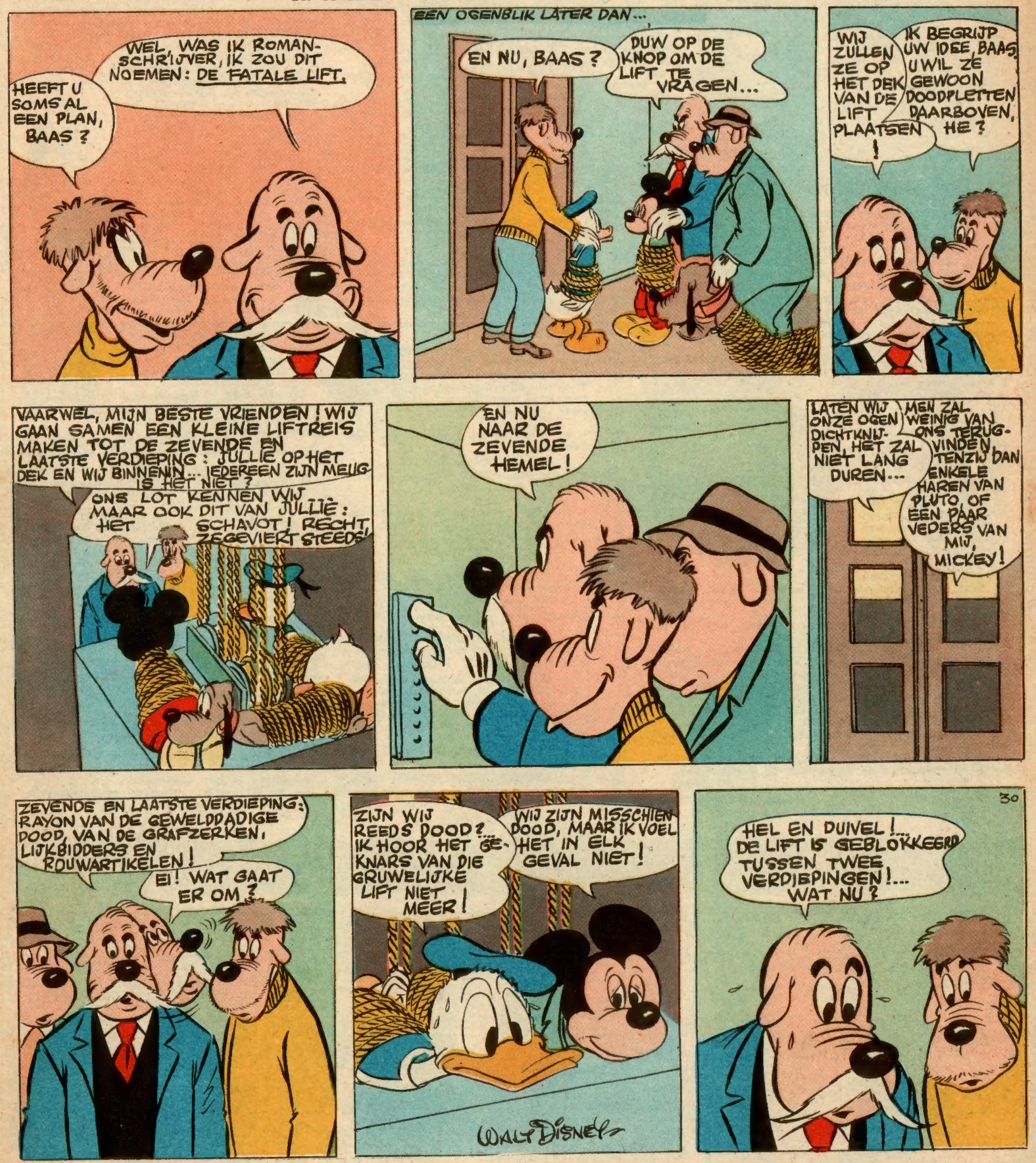

TOEKOMENDE ZATERDAG : **OPGELET ! GEVAAR !**

HOE LACHEN WIJ ?

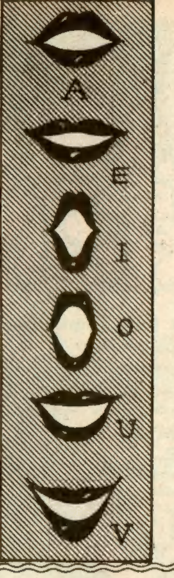

De tekening hiernaast stelt verscheidene bewegingen van de lippen voor. Bij A zien wij een lach die op openhartigheid duidt. Jongens en meisjes die zo lachen, houden oprecht van ouders, bloedverwanten en vrienden. Beweging en rumoer zijn welkom, want zij uiten zich luidruchtig.

De E-lach wijst op een stille natuur, die wel eens naar het droevige overslaat. Deze lach is veeleer bedaard-onverschillig. Sommige kinderen lachen vaak zoals bij I voorgesteld wordt. De I-lach wijst op een zekere bescheidenheid tegenover zichzelf, op altruïsme of naastenliefde.

O-lachers vindt men onder de sterken, de stoutmoedigen, de wakkeren en de offervaardigen. Deze personen zijn soms erg prikkelbaar en men doet er goed aan, in verstandhouding met hen te leven. Tussen de U- en de V-lach is er weinig verschil. De V's zijn vaak artistiek aangelegd; de U's daartegenover zijn meestal enigermate ijdel of egoïstisch.

Mozart wint een weddenschap

Haydn was Mozart's leermeester geweest en beiden waren echte vrienden. Op een dag ging Haydn de weddenschap aan, dat Mozart geen stuk kon componeren, hetwelk Haydn niet bij een eerste lezing vlot en behoorlijk zou kunnen spelen.

Mozart ging die weddenschap aan en begon onmiddellijk het muziekstuk te schrijven. Haydn ging met de partituur van Mozart bij de klavecimbaal zitten en begon te lachen :

— Maar zoiets is kinderlijk ! sprak hij. U heeft hoegenaamd niet voor moeilijkheden gezorgd !

Het muziekstuk was inderdaad zeer eenvoudig. Haydn begon schitterend. Doch plots hield hij op :

— Maar beste vriend Mozart ! riep hij uit. Hoe wilt u deze passage spelen ? Mijn handen zitten elk aan een uiteinde van het klavier en er is in het midden een fa te spelen, zonder de handen van het klavier weg te nemen ! Dit is beslist onmogelijk !

— U geeft er dus de brui aan ? vroeg Mozart met een speels lachje.

— Natuurlijk ! Natuurlijk ! Maar alleen omdat het onspeelbaar **is, wedervoer Haydn.**

— Toch niet, verklaarde Mozart, het is te spelen ! Ja, Ja ! kijk maar.

Mozart ging voor het klavier zitten en Haydn keek ongelovig toe. Mozart begon zo schitterend als zijn meester en, bij de passage gekomen waarbij Haydn gestruikeld had, met beide handen aan de uiteinden van de klavecimbaal, boog Mozart plotseling het hoofd en speelde de onmogelijke fa met het tipje van zijn neus !

— U ziet wel, sprak Mozart, dat het helemaal niet onspeelbaar was !

Deze grappenmakerij amuseerde Haydn en hij betaalde volgaarne de inzet van de weddenschap.

SOLFAMI.

Mickey Snuffeltjes

De koe, de vos en de boer

Het volgende gebeurde vorige maand in Iran.

Het boertje Mohammed Sadek verkeerde in grote wanhoop; iedere nacht kwam een vos zijn kippenhok bezoeken en vertrok telkens met enkele pluimdiertjes.

Mohammed besloot de boef weg te ruimen bij middel van een giftige lokspijs.

Maar ongelukkig was het de schone koe van Mohammed die de giftspijs opat.

De nietsvermoedende Pers slachte de koe en nodigde zijn bloedverwanten en vrienden tot een groot maal. Mohammed en zeven van zijn tafelgenoten kwamen bij dit festijn om.

Wetenschappelijke vraagbaak

— Is het waar dat koolmijnen vuur kunnen vatten ?

— Ja, vaak zelfs. Soms is blussen onmogelijk. De brand die in de mijn van Summit-Hilll, in Pennsylvania (U.S.A.) in 1859 ontstond, laat nog smeulende vuurtjes na.

— Sedert wanneer wordt er geboterd ?

— Reeds meer dan 5000 jaar... Boter was voor de vroegste volken niet alleen een voedingsstof, maar tevens een geneesmiddel. Als brandstof voor lampen werd er ook vaak gebruik van gemaakt.

— Welk is de hoogste berg in Europa ?

— De ELBROEZ, in het Kaukasusgebergte, Z.-O. van Rusland. Hoogte : 5.629 meter.

— Welk dier heeft het dunste haar en welk de dikste huid ?

— Haar : de vledermuis.
— Huid : de olifant.

— Hoe hoog kan een olifant springen ?

— De olifant springt niet. Deze dikhuid is er onbekwaam toe.

— Hoeveel electrische leidraad is er wel op een groot passagiersschip ? En hoeveel lampen ?

— Electrische leidraad : nagenoeg 500 km. in totaal (ongelooflijk en toch waar !). Lampen : 30.000 ! (al even onwaarschijnlijk maar wij staan er voor in !)

— Op welke leeftijd begint een mens te dromen ?

— Sommige babies dromen reeds op 2-jarige leeftijd, op min of meer samenhangende manier.

h. BLOED-PROCESSIE

De Heilig Bloed-Processie die telkenjare door de bevlagde straten van Brugge trekt, maakt deel uit van de indrukwekkende tradities en gewoonten eigen aan de Belgische Folklore. In de regel heeft ze plaats op de eerste Maandag die volgt op de datum van 2 Mei. Dit jaar gaat de Heilige Bloed-Processie bijgevolg uit op 7 Mei.

Niet alleen uit alle hoeken van het Vlaamse Land, maar ook uit Nederland en Wallonië, ja zelfs uit Engeland en Frankrijk, stromen de reizigers naar Brugge toe. De kijklustigen — soms 100.000 in getal — aanschouwen de adembenemende lange, kleurige stoet met steeds vernieuwde belangstelling.

Natuurlijk ligt het hoogtepunt waar de geestelijkheid plechtig en devoot aanstapt met de relikwiekast van het Heilig Bloed, waarvoor het volk indrukwekkend-vroom de knieval doet.

In het jaar 1150 regeerde over Vlaanderen Graaf Dirk van de Elzas, die bij zijn terugkeer uit het Heilig Land een prachtige relikwiekast in kunstig gedreven edel metaal liet vervaardigen, waaraan de duurbaarste relikwie ter wereld werd toevertrouwd : enkele druppels van het H. Bloed van Christus, door Dirk zelf meegebracht.

Op de foto : **Kanselarij, Stadhuis, Basiliek van het H. Bloed.** Hiernaast: **Schriftgeleerde uit de stoet.**

Theorie en practijk

Een waanwijze onderwijzer stapt op een dag in de schuit van een veerman die hem over een onstuimige stroom moet helpen. Pas is is de overtocht begonnen of de onderwijzer klampt de veerman aan :

— Kent u de Geschiedenis ?

— Nee !

— Dan heb je de helft van je leven verloren. Misschien weet u iets van Wiskunde af ?...

— Nee !... Ik had geen gelegenheid om lessen te volgen.

— In dit geval zijn drie vierde van je leven verloren !

Op dit ogenblik doet een geweldige windruk de schuit kantelen. Veerman en onderwijzer komen in het water terecht.

— Kunt u zwemmen ? vraagt de veerman aan de waanwijze.

— Nee ! is het antwoord.

— In dit geval, roept de veerman hem toe, is je hele leven verloren !

Meer dan volmaakt

MICKEY en de TOEKOMSTMAN

In een soort spelonk heeft Mickey kennis gemaakt met een zonderling persoontje, Eega Beeva genaamd, dat vijfhonderd jaren vooruit schijnt te lopen op onze tijd.

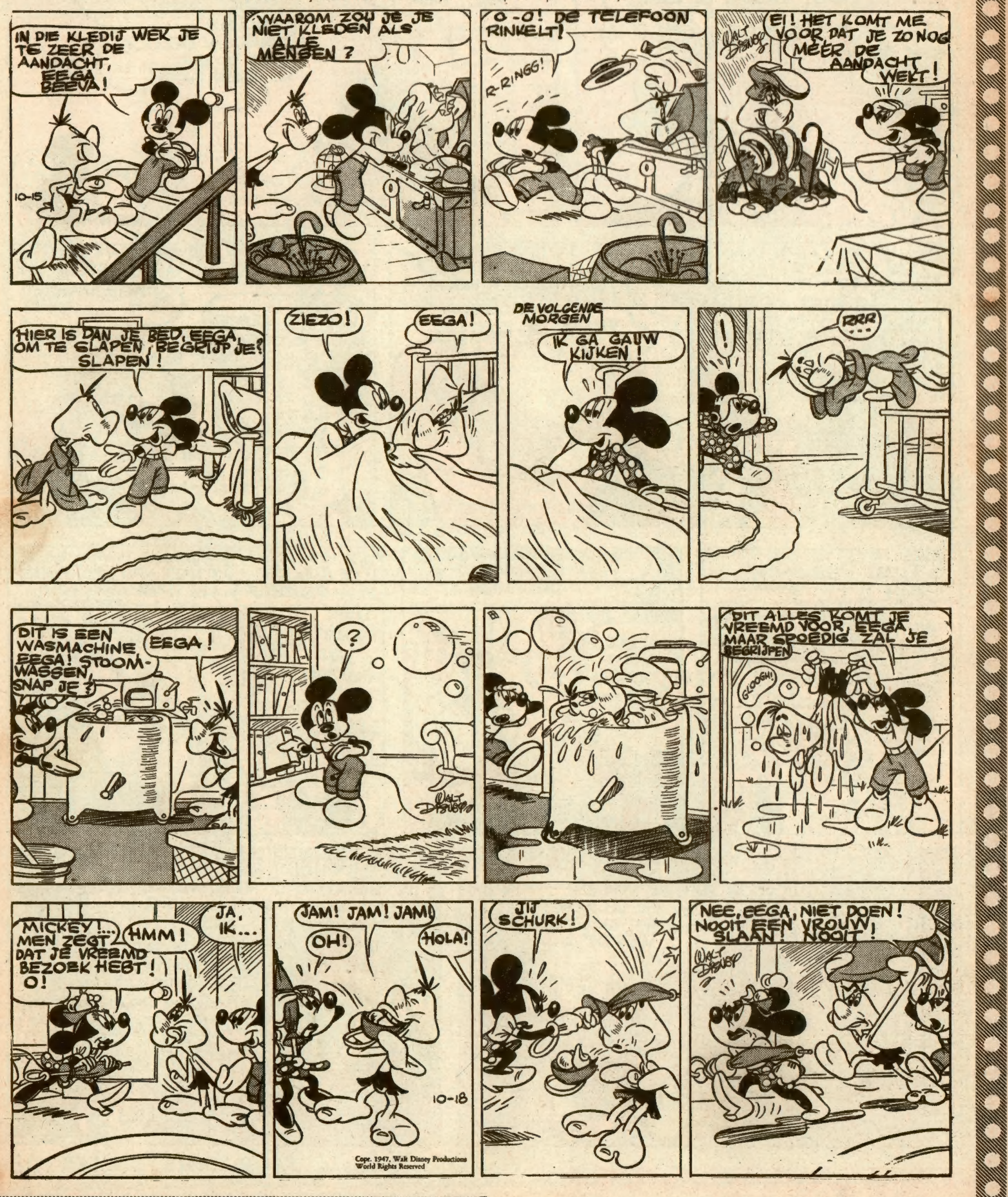

TOEKOMENDE WEEK : **EEN VURIGE BLIK.**

DINGO en AAGJE

Dingo moet tot zijn spijt van zijn tamme leeuwin, Aagje, scheiden, want deze kost hem bergen geld in zake voeding. Mickey en hij zelf zoeken om Aagje ergens bij zorgzame personen te plaatsen.

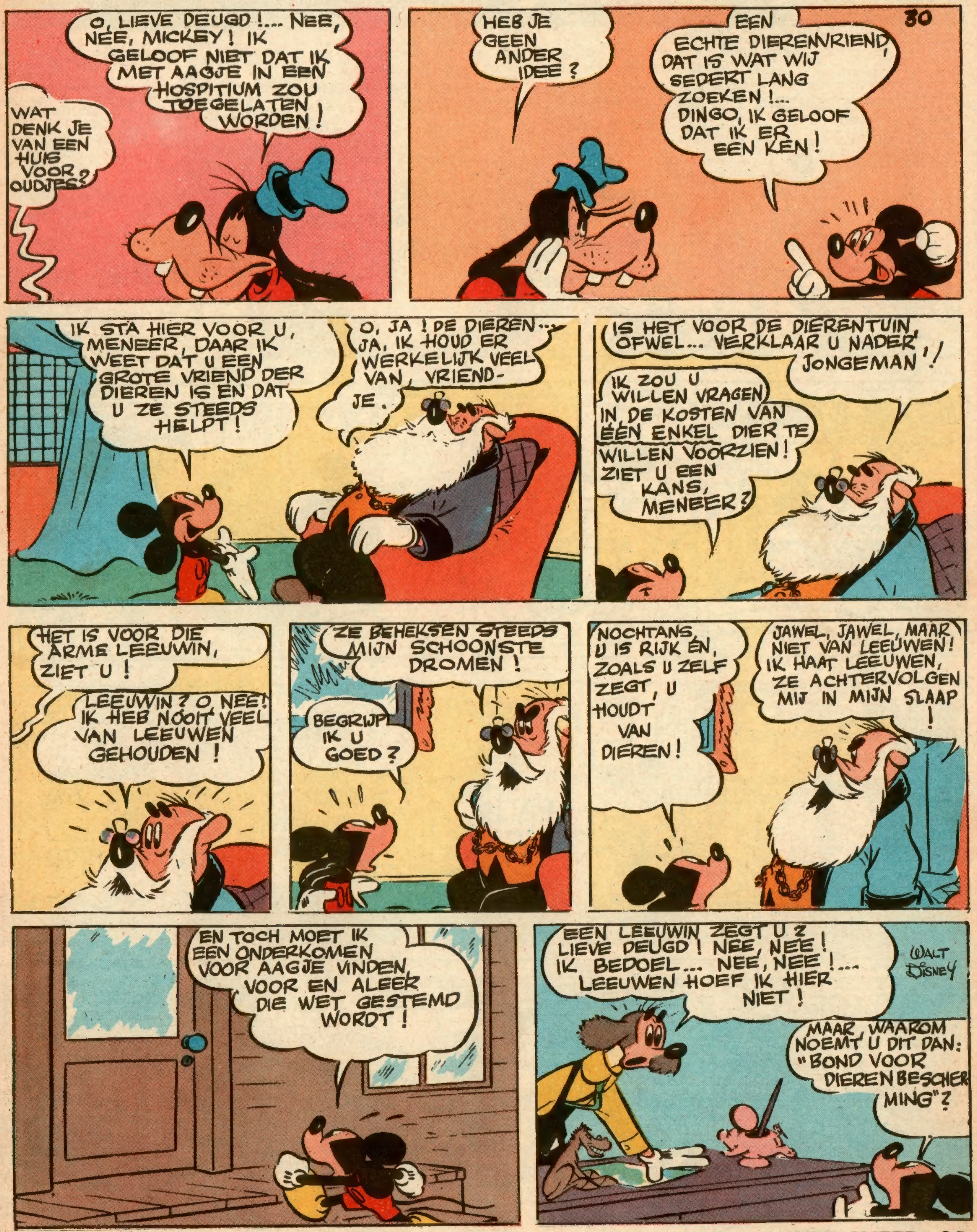

TOEKOMENDE ZATERDAG : **FLUB DUIKT WEER OP.**

Weerbarstige groeiwijze

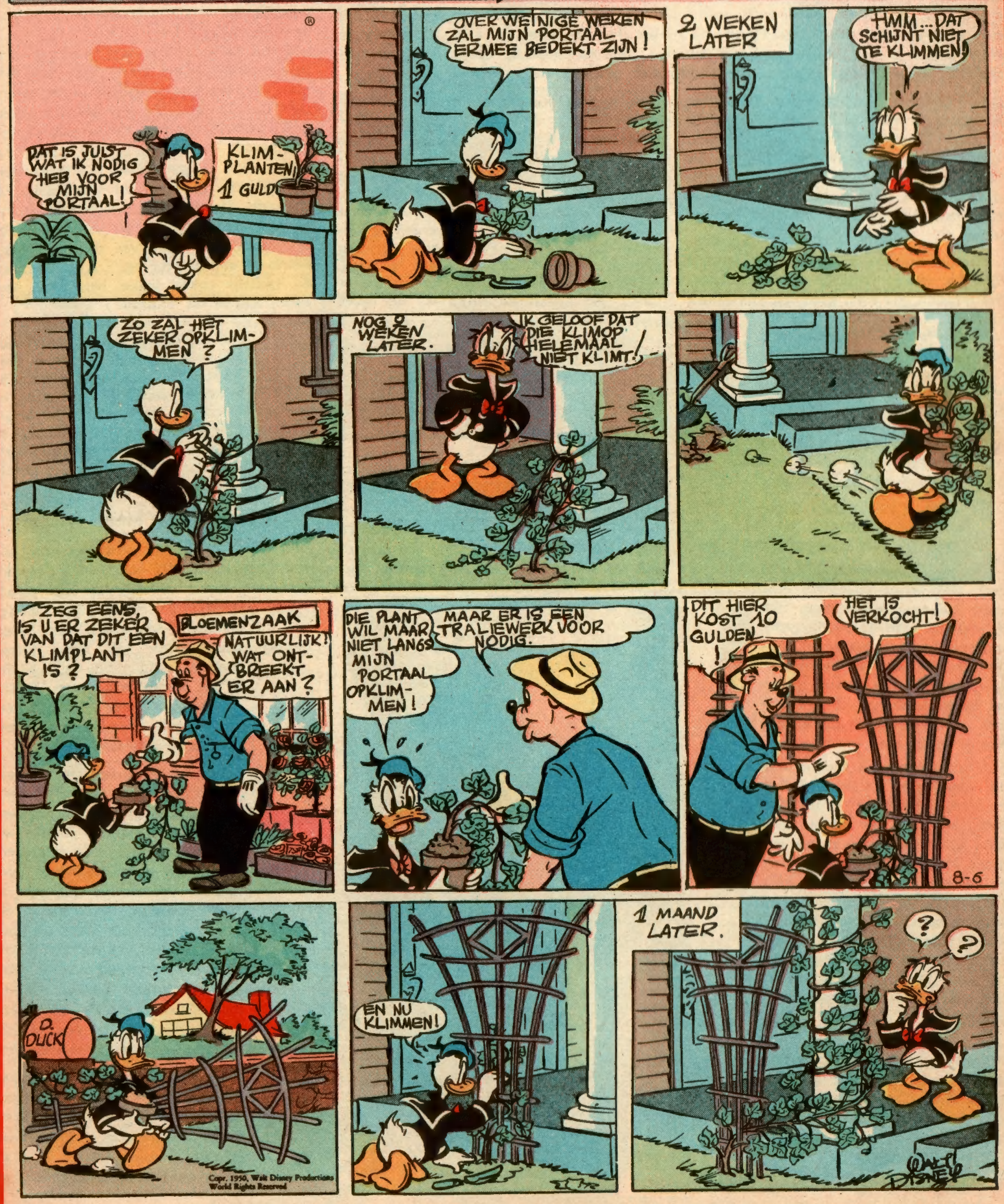

ZELFS VIJANDEN kunnen met ELKAAR GEBUREN

Uit de wonderbare geschiedenis van Assepoester hebben wij geleerd hoe Jak en Gus vaak vijandig tegenover Lucifer stonden. Lucifer hield daarin de rol van de Boosheid. Net als alle katten kan hij niet éénmaal met om het even welk muisje over de baan. Hoe vaak heeft hij niet geprobeerd om onze twee vriendjes Jak en Gus in zijn klauwen te krijgen en er een lekkere Kattenpastei van te maken. Gelukkig zijn de muisjes telkens aan zijn wreedaardigheid ontkomen.

IN het leven bestaat er net als in alle sprookjes vele Lucifers en ook evenveel Jaks. De oorlog tussen kat en muis is zo oud als de schepping zelf, en het schijnt wel of sommige mensen in de dierenwereld een kijkje zijn gaan nemen en hun verfoeilijke onbroederlijkheid hebben geërfd.

Dat die Lucifers zo wreedaardig kunnen zijn, dat springt tenslotte buiten de band. Die lelijkerd had even goed een vreedwame vetronde kat kunnen zijn, die nooit met wraakplannen rond zou lopen. Aagje, de tamme leeuwin van Dingo, kunnen wij daar tegenover beschouwen als een beslist zoetaardig dier. Maar ja, Lucifer kan nu eenmaal geen muisje voor zijn ogen zien, en van een andere kant voelen de knaagdiertjes ook niet de minste achting voor hem.

Een Chinees geleerde zou vrede kunnen doen heersen tussen de Kat Lucifer en het Muizenvolkje.

DR. LOH SENG TSAI : BEMIDDELAAR IN DE ZOLDEROORLOG

Niet in alle geschiedenisjes staan twee of meer erfvijanden tegenover elkaar. Laatst zagen wij een documentaire film die afgerold werd op een vergadering van de *Amerikaanse Psychologische Associatie te State College* (Pennsylvanië). Daarin traden kat en knaagdier op en het was koek en ei met hen. De knaagdiertjes waren witte ratten.

Het doet natuurlijk vreemd aan, een straatkat in verstandhouding te zien leven met een rat. Men stelt zich de vraag door welke toverkracht men er toe gekomen is dergelijke erfvijanden uit hetzelfde schoteltje te doen eten, met elkaar te doen spelen en elkaar te helpen als twee kinderen van hetzelfde huis. Het is nochtans doodeenvoudig; met geduld en een beetje vindingrijkheid komt men tot deze opzienbarende dingen.

Dr. Loh Seng Tsai, een psycholoog van de Universiteit van Tulane, heeft dit klaargespeeld. Dr. Tsai koesterde het plan voor de afgevaardigden van de U. N. O. deze film te doen afrollen, teineinde aan die volksvertegenwoordigers te tonen hoe men er kan toe komen het zwaard niet tegen elkaar te trekken.

Hoe is Dr. Tsai er eigenlijk toe gekomen de vrede te bewerken tussen kat en knaagdier ? Vooreerst heeft hij beroep gedaan op jonge katjes, amper drie weken oud, en, van een andere kant, op even jonge witte ratjes. Ze werden samen opgevoed in dezelfde kooi en Dr. Tsai maakte het hen gewoon samen te eten en samen te leven. Achteraf ondernam hun meester iets dat er moest toe leiden de katjes en de ratjes gemeenschappelijk te doen werken.

HOE DE VRIENDSCHAP ONTSTOND TUSSEN KAT EN RAT

Dr. Tsai zonderde twee bij twee de diertjes in speciale kooien af : een kat bij een rat. In de kooi was een schutsel van traliewerk aangebracht dat de diertjes scheidde van zeer lekkere spijzen. Om dit stalen gordijn omhoog te krijgen, moeten kat en rat tegelijkertijd en met vereende krachten op twee knopen duwen, of liever : op twee paneeltjes.

Toen dit voor het eerst gebeurde, was het natuurlijk louter toeval. Het katje was bezig met het staartje van de rat te spelen, toen de twee panelen tegelijkertijd aangedrukt werden, wat voor gevolg had, dat het traliegordijn omhoog ging. Zo konden kat en rat zich te goed doen aan de lekkere spijzen, die men voor hen had bereid. De volgende dag beijverden zich kat en rat om op dezelfde manier het gordijn omhoog te krijgen. De staart van de rat speelde daarin natuurlijk weer een rol en toen zich dit spelletje enkele malen hernieuwd had, waren kat en rat volleerd.

Op een dag werden zij elk in een afzonderlijke kooi opgesloten. De twee kooien echter waren verbonden met een derde, waarin de gekende lekkere spijzen stonden. En zie, de kat bevrijdde de rat uit haar kooi en samen begonnen ze de paneeltjes van de derde kooi aan te dukken, met het gekende gevolg dat ze hun beloning ontvingen.

ALS DE MENSEN MAAR WILDEN

Dr Tsai was zeer voldaan over die eerste successen. Hij recruteerde nieuwe katten en ratten die hij bij zijn enkele reeds gedresseerde dierjes plaatste. Zoals nu een kind zijn ouders of zijn opvoevoeders in het goede en ook wel in het kwade naäapt, zo leerden de vreemde katjes en ratjes heel gauw samen te werken. Woorden wekken, voorbeelden trekken.

Het hoofddoel van Dr. Tsai zal wel geweest zijn alle erfvijanden tot boezemvrienden te maken. Wat waar is voor kat en rat, kan ook waar worden voor twee personen die elkaar totnogtoe niet konden luchten. En wat waar is voor personen, kan ook waar worden voor staten. Op die manier zou het grootste vredesplan kunnen uitgebouwd worden. Het zou een wereld worden waarin, zoals Mickey in zijn oproepen reeds gezegd heeft, nog slechts ridders van de vrede zouden zijn.

De vrede tussen de mensen zou tenslotte heel wat meer betekenen dan de overwinning van Dr. Tsai, die er toe gekomen is Lucifer en de twee muisjes, Jak en Gus, in vriendschap te doen leven.

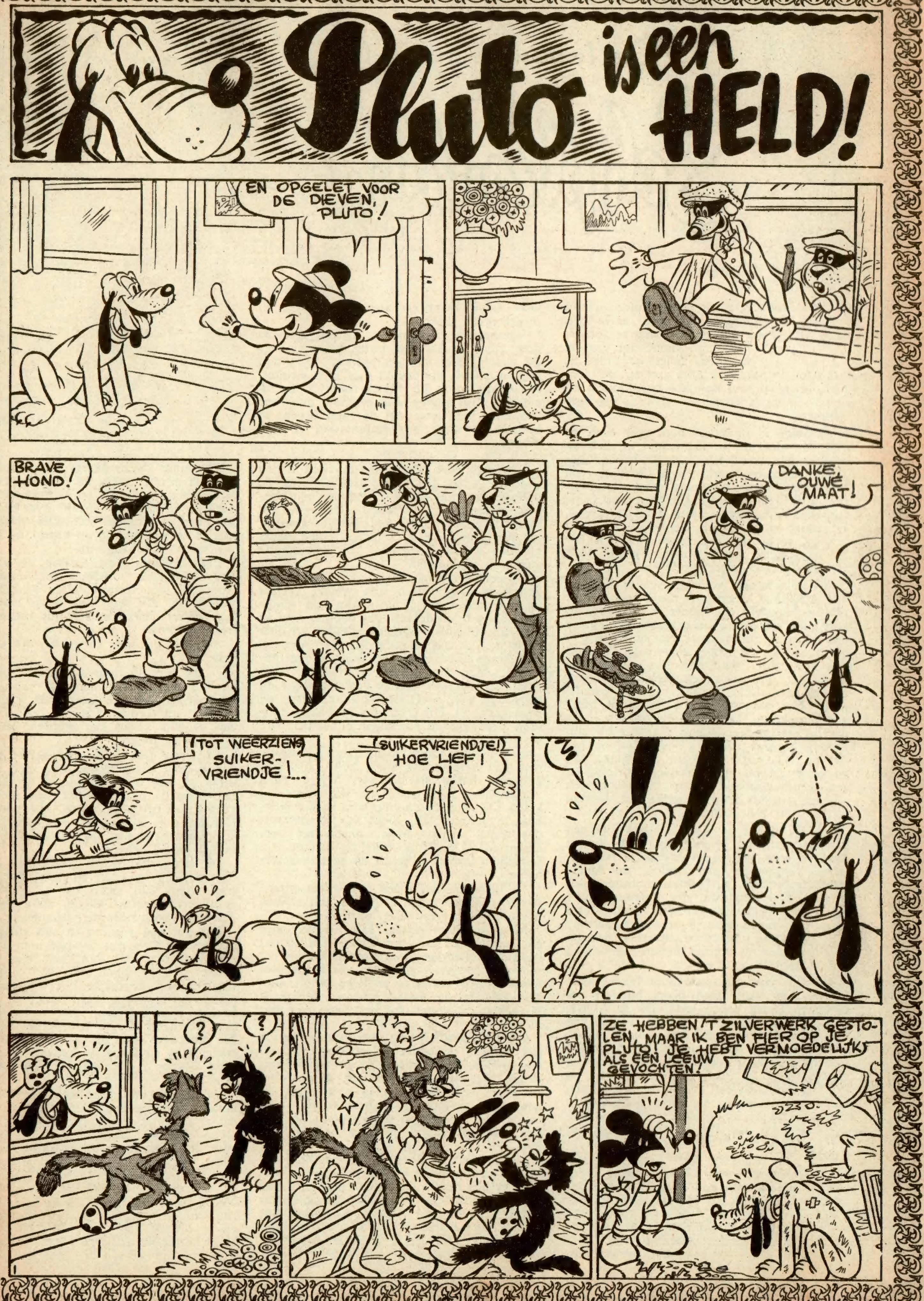

De legende van de Schipbreukeling

door Blanche Arnault

ASKANIOS, de grijze tuinman van de edelman Antineus, heeft zijn gelijke niet om een tuin te verzorgen. Onder zijn knobbelige vingers en zijn steeds oplettende blik, is het alsof de planten sneller groeien, de bloemen bevalliger en sierlijker openbloeien en de distels en 't kattekruid voor immer verdwijnen.

Askanios is nochtans oud, zeer oud, zo oud dat niemand in het eiland er zich op roemen kan naast zijn wieg te hebben gestaan. Askanios mankt en is krom als een oude olijf, maar niettemin vlug van been nog. Reeds bij dageraad kan men hem in de tuin van zijn meester zien gaan en keren. Hij snoeit er de bomen, besproeit de bloemperken, recht de met zware bloemen beladen stengels, peutert hier, frutselt daar, tot alles perfect-onverbeterlijk is.

Antineus is zeer voldaan over de diensten van Askanios. Meermaals reeds heeft hij de oude voorgesteld een kamer te betrekken in zijn huis, een ruime en gemakkelijke kamer om de grijze tuinman de vermoeienissen te besparen van de lange slingerweg die naar zijn grot leidt. Maar Askanios wil daarvan niet horen. Hij voelt zich gelukkig wanneer hij bij avondschemering langs de smalle wegel met mirt afgeboord naar zijn hutje kan terugkeren. Het is in dit soort spelonk dat hij slaapt. Het is ook daar dat hij zijn gereedschappen ordent. Weer daar is het dat hij zijn dorst stilt aan het water van de bron die uit een rotsspleet springt, en een waterkommetje vormt, bevalliger en schoner dan om het even welke kunstfontein uit de tuin van Antineus.

Van daarboven overschouwt Askanios een gedeelte van het eiland; zijn blik dwaalt over de pijn- en cypresbossen, de trapsgewijze klimmende wijngaarden, de kleine landbouwhuisjes, de zeldzame burgerswoningen, zoals dit van zijn meester, Antineus, en, helemaal beneden, het strand waar de immer blauwe zee haar wateren rolt. Hij onderscheidt de visserssloepen op het strand en de rossige netten die drogen op de strandkeien.

Dikwijls voelt hij twee kleine frisse handjes op zijn ogen. Dan hoort hij een bedwongen lachje achter zich. Dit is Myrta, zijn achternichtje, die hij als weesje van drie jaar heeft opgenomen. Myrta is nu echter zestien. Haar zwarte haren golven heerlijk over haar voorhoofd, haar ogen zijn teer en diep. Ze heeft een recht neusje en een mond dat als een deurtje immer op een kiertje staat. Ze ziet er eerder bedeesd uit. Ze loopt steeds blootsvoets, gekleed in een wit rokje dat aan de heupen opgehouden wordt met een wilgentwijgje.

Heel het jaar door leeft Myrta moederziel alleen daarboven. Ze heeft geen ander gezelschap dan een geit. Vriendinnen heeft ze niet en ze lijdt er ook niet onder. Haar genot bestaat er in, langs de rotsachtige heuvelhellingen te klimmen, door de halfduistere bossen te lopen, van het ene naar het andere eind van het eiland te kuieren, vaak langs de meest afgelegen wegen en meest wilde bosjes.

Wanneer ze 's avonds terugkeert naar de grot, vindt ze Askanios terug, gebogen over de waterspiegel van de fontein. Men zou zeggen dat hij iets bekijkt diep in het water. Maar van zodra hij Myrta hoort, richt hij zich op. Zijn nichtje mag dan nog met haar blik door het water van de bron boren, ze ontdekt er nooit wat anders dan gewone dingen.

* * *

Een tempeest heerst sedert twee dagen over de streek. De voortdurende storm, de ontketende wind en de onstuimige zee hebben eenieder bij de haard gehouden. De morgen van de derde dag eindelijk gaan de winden liggen. Er is 's nachts enige regen gevallen en de hevigheid der schuimende golven is afgenomen.

De eerste vissers die die morgen naar zee getrokken zijn, waren niet weinig verrast op het strand het lichaam van een schipbreukeling te ontdekken. Zij hebben hem in een naburig huisje binnen gedragen en daar heeft men vastgesteld dat hij nog ademde. Alle hoogst nodige zorgen werden hem gegeven. Men heeft hem verwarmd. Men heeft hem in een bed te rusten gelegd en twee uur later heeft de schipbreukeling de ogen geopend. Hij heeft met verbazing rondom zich gekeken en enkele onverstaanbare woorden gesproken.

Het is een jonge man, zeer voornaam, met een verstandige, fiere blik. Hij heeft golvende haren als die van Myrta. Men vraagt hem zijn naam en van waar hij komt. Die vragen schijnen hem in verlegenheid te brengen. Hij zoekt iets te antwoorden, maar zwijgt. Men ondervraagt hem andermaal. De schipbreukeling schijnt zijn gedachten samen te rapen en zegt dan verlegen :

— Ik weet niet meer... Ik weet niet... Als ik ooit een naam gedragen heb... Wel, ik herinner het mij niet meer.

Men laat hem rusten. Het nieuws loopt natuurlijk als een strovuurtje het eiland rond. De oliedragers verklappen het in het huis van Antineus. Askanios, die in de tuin bezig is met rozen te griffelen, heeft alles gehoord. En die avond wanneer hij terug bij Myrta is, vertelt hij het geval aan zijn nichtje.

Myrta is nieuwsgierig. Reeds de volgende dag holt ze de heuvel af naar het strand. Het weder is enig mooi. Al de vissers zijn in zee. Het strand ligt verlaten. Maar Myrta weet welk het huis is waar zich de jonge man bevindt. De deur staat wijd open en de zon verlicht de witte muren der kamer waar de schipbreukeling op een bed rust.

Myrta treedt op hem toe en reikt hem een mandje vruchten toe die zij zelf op de heuvel geplukt heeft. De jonge man bedankt haar en glimlacht haar toe. Ze bekijken elkaar en schijnen elkaar te herkennen, precies als broeder en zuster die lange tijd van elkaar verwijderd leefden. Nochtans hebben ze elkaar nooit ontmoet.

Plotseling vlucht Myrta weg, zonder enig vaarwel of tot weerziens. Ze holt heen alsof een gevaar haar bedreigt. Wanneer ze ver van het huis is, heeft ze berouw over haar daad. Ze begrijpt zichzelf niet. Die vreemdeling zag er zo zachtaardig en goed uit. Waarom was zij er ook bang van ?

Enkele dagen gaan voorbij. De vreemdeling heeft zijn krachten herwonnen. Hij woont nu het vertrek en de terugkeer der vissers bij. Hij staat ook naast hen als ze hun netten herstellen en hij luistert naar hun verhalen.

Aan zijn gastheer vertelt hij op een morgen :

— Ik ben nu opnieuw gezond en sterk. Ik kan niet eeuwig een last voor je zijn. ik herinner me niet meer welk ambacht ik vroeger uitoefende, maar ik geloof dat ik een degelijk visser kan worden, als je mij de weg wil tonen !

De visser gaat op dit voorstel in, hij leert zijn nieuwe gezel roeien, hoe men een net uitwerpt, hoe men het inhaalt en hoe men het herstelt. Maar zonder een naam kan geen mens op aarde leven. Hij noemt zijn leerling dus Adimantes en weldra is de schipbreukeling nog slechts onder die naam in het eiland bekend.

In weinig tijd wordt Adimantes zo handig als zijn meester en deze vreest niet meer hem zijn sloep toe te vertrouwen. Adimantes vertrekt alleen, stuurt langs de oever, op zoek naar de visbanken.

Op een dag was hij in een rustige baai gekomen. Langs een beboste heuvel zag hij een wit rokje dat zijn hart van vreugde sneller deed kloppen. Hij had zijn vriendinnetje van de eerste dag herkend : het meisje dat hem een korfje vruchten had gebracht. Hij groet haar van verre, wuivend met de hand. Ze beantwoordt die groet. Hij roeit snel naar de oever, laat zijn sloep waar ze is en loopt de heuvel op. Hij bereikt Myrta in het lommer van een grote pijnboom.

Ze verklappen elkaar hun naam, wisselen enkele woorden en bekijken elkaar zonder dat er een eind aan komt. Wanneer ze van elkaar scheiden, klopt het hartje van Myrta voor Adimantes, en Adimantes denkt nog alleen aan Myrta. Van die dag af zoeken ze elkaar iedere dag op. Ze houden van elkaar en ze zeggen het elkaar. Adimantes heeft Myrta beloofd dat ze eenmaal zijn vrouwtje zou worden. Myrta is daarmee zielsgelukkig en ze belooft dat ze al zal doen wat mogelijk is om spoedig met hem te huwen.

Myrta spreekt er over met Askanios. Ze twijfelt er niet aan dat de oude er mee zal instemmen. Askanios is zo goed. Hij heeft haar nog nooit iets ontzegd. Maar nu lopen er plots diepe rimpels in het voorhoofd van de grijsaard en Myrta, die totnogtoe zo gelukkig was, begint plots het ergste te duchten.

Askanios verklaart tenslotte :

— Arme kleine, wat je mij daar vraagt, zal nooit gebeuren !

— En waarom niet ? roept Myrta luide, bijna boos, omdat ze veronderstelt dat Askanios haar geluk niet betracht.

— Die jonge man, antwoordt de grijsaard, die jonge man die je Adimantes heet, is niet voor jou. Zijn levenslot ligt elders. Hij is niet voor immer op het eiland.

— Toch wel, Askanios, wedervoert Myrta, toch wel, hij blijft hier voor altijd. Hij heeft het mij beloofd. Nooit gaat hij weg, hij heeft het mij gezegd.

— Jawel, jawel, nu is hij gelukkig, maar dit geluk is te eenvoudig voor hem. Eenmaal komt de dag dat hij zal vertrekken. Adimantes is niet de zoon van een arme kerel. Hij is een prins en heet Polyxenes. Hij heeft hier bij het eiland schipbreuk geleden, maar voordien regeerde hij over de grote stad van Philiteia en zijn onderdanen waren talrijk. Bij zijn stranding kreeg hij een zware balk tegen het hoofd. Hij werd neergeslagen en verloor het geheugen. Hij wist zelfs niet meer hoe hij heette.

— Maar, vraagt Myrta haar oom, hoe komt het dat je dat alles weet ? Mag ik je geloven ?

— Vertrouw mijn woord, Myrta. Heb ik je niet altijd waarheid gezegd ? Heb ik je niet altijd stipt voorspeld, welk weder het zou worden, wanneer de oogsten zouden overvloedig zijn en wanneer die of die eilandbewoner in volle gezondheid zou geknakt worden ?

— Het is waar, oom. Maar ik dacht dat die gave in verband stond met je hoge leeftijd. Wat Adimantes betreft, wie heeft je kunnen zeggen...

— Niemand, mijn kind, geen enkel mens heeft mij wat verteld. Als ik iets wil weten, dan buig ik mij over het bronwater. Ik blaas er op en ik lees er in, en ik zie wat er in de toekomst te geschieden staat. Vervolgens dop ik mijn vinger in het water en de beelden verdwijnen.

Myrta blijft een ogenblik sprakeloos. Ze begint bang te worden van Askanios. Ze wijkt een paar passen en zegt dan :

— Ben je soms een tovenaar, oom Askanios ?

Askanios glimlacht en schudt het hoofd.

— Nee, kleine zottin, het uur is gekomen om je alles te verklappen en je te zeggen wie wij zijn. Jij en ik, wij zijn eigenlijk geen mensen. Vóór honderden jaren woonde ik reeds in dit eiland. In mijn jeugd leefden hier slecht nimfen en bosgoden. Ik was een bosgod. Ik leefde in het woud en speelde op de fluit. Hoe gelukkig was ik toen ! Maar op een dag hebben kooplieden ons eiland ontdekt. Zij namen de gewoonte aan, tijdens hun reis hier hun provisie zoetwater op te doen. Later kwamen er zeelieden en die vestigden zich langsheen het strand. Anderen ontgonnen de heuvelen. Langzamerhand bevolkte zich het eiland; intussen werden mijn gezellen veranderd in bomen, in bloemen, in bronnen, want dit is *onze* voorbestemming. Maar ik was de jongste en ik overleefde alles. Ik verborg mij onder de trekken van een jonge tuinman en nu eindig ik vreedzaam mijn bosgodleven en waak over jou Myrta, jij die het laatste nimfje bent van het eiland.

In andere omstandigheden zou Myrta met groter belangstelling geluisterd hebben naar de ontboezemingen van haar oom en zou hem met vragen bestookt hebben. Maar nu heeft ze slechts één zorg :

— Welnu oom, vermits je zoveel dingen weet, vertel mij : waarom zou Adimantes niet altijd in ons eiland blijven ? Hoe zou hij vertrekken en waarheen, vermits hij de naam van zijn vaderland niet kent en wij twee dit geheim kunnen bewaren ?

Askanios staat recht en strekt zijn oude gerimpelde hand in de richting van de oneindige zee uit. In de verte, als een stip aan de horizon, vertoont zich een vaartuig. Askanios en Myrta kijken toe. Het vaartuig nadert en weldra ontdekken ze dat het een galei is, die gehaast de haven binnenroeit. Nooit voordien zag Myrta dergelijk vaartuig. De vorm ervan is haar onbekend. Het moet een vreemde galei zijn.

Askanios zegt :

— Als je weten wil hoe Adimantes van hier zal vertrekken, spoed je dan naar de haven, en verlies geen tijd, indien je hem een laatste keer wil terugzien, je Adimantes!

Myrta heeft begrepen. Tranen wellen in haar ogen en plots holt ze de heuvel af, naar de haven. Ze komt er aan op het ogenblik dat de galei aanlegt. Mannen in vreemde kledij gaan aan wal. Ze stellen het volk vragen betreffende hun prins Polyxenes die deze winter schipbreuk heeft geleden en die zij nu meerdere maanden reeds zoeken.

Niemand in het eiland kent natuurlijk Polyxenes, maar elkeen kent Adimantes en zijn geschiedenis. Men vermoedt weldra dat de jonge prins en de visser een en dezelfde persoon zijn. Spoedig gaan een paar jongelieden Adimantes roepen. Onopgemerkt onder het volk, volgt Myrta met een kloppend hartje de gebeurtenissen.

Adimantes komt. In weerwil van zijn visserspak en zijn door weer en wind gebrondsde aangezicht, herkennen de dienaars van zijn Hof hem dadelijk. Ze juichen hem toe, noemen hem bij zijn echte naam en verzoeken hem dadelijk in te schepen voor zijn vaderland, het verre Philiteia. Wanneer Adimantes zijn ware naam hoort en die gezichten terugziet waarmede hij vroeger zo vertrouwd was, keert het geheugen hem terug. Geheel het verleden ontrolt zich aan zijn ogen. Hij omhelst zijn vrienden. Hij weent vreugdetranen bij de gedachte dat hij zijn stad en zijn marmeren paleis zal terugvinden.

Maar plots blikt Adimantes rond. Iemand heeft hem een jong meisje aangewezen dat wanhopig huilt achter een groep nieuwsgierigen. De prins loopt op Myrta toe, neemt beide haar handen en zegt :

— Mijn lieve Myrta, denk maar niet dat ik je vergeet. Maar nu moet ik terug, veel te lang reeds was ik afwezig in mijn land. Ditmaal kan ik je niet meevoeren, maar wanneer ik mijn zaken zal geregeld hebben, keer ik terug om je te halen, en dan zal je aan mijn zijde leven in het grote weelderige Philiteia !

Adimantes glimlacht Myrta een laatste keer toe. Dan stapt hij in de galei. Het vertrek geschiedt spoedig. De roeispanen plonsen in het water. Het vaartuig verlaat de haven...

Myrta staart lange ogenblikken het schip na. Het is of haar hartje breekt. Dan plots veert ze om en loopt naar de bossen daarboven. Voortaan, dag aan dag, zal zij op de prins wachten. Maar de jaren zullen voorbij gaan en nooit zal Adimantes terugkeren.

Askanios nam op een avond de vorm van een oude olijf aan en Myrta, doodziek van het doorstane leed, heeft de bosgoden gebeden haar niet langer de laten lijden. De bosgoden hebben haar dan, hoog op de heuvel, veranderd in een frise mirtstruik. Zo eindigt die schone legende uit een verre wereld, achter de nevelen der tijden.

De Berenkaap

WAT ER TOT NU TOE GEBEURDE

Een Russische expeditie poolvaarders lijdt schipbreuk aan de Noordpool en moet er noodgedwongen overwinteren. De leden van de expeditie beleven er bewogen avonturen en hebben af te rekenen met de pooldieren en de maandenlange poolnacht. Etienne Dupin verongelukt zo juist...

EINDELIJK werd de plaats bereikt waar de Fransman verdwenen was. De sneeuwlaag werd steeds dieper en dieper. Plotseling vonden de lange stokken geen bodem meer.

— Hier moet een kloof zijn, merkte de graaf op. Om 's hemels wil, Nikolaas Gregorevitch, ga niet verder.

— Het is mijn plicht hem op te zoeken, al lag hij op de bodem van een afgrond, antwoordde Sokolief.

Gelukkig had Igarof zijn koelbloedigheid herwonnen.

— Halt! gebood hij. Toen onze vriend werd meegesleurd, had de lawine deze kloof reeds gevuld. Hij zal er dus overheen gedragen zijn. In de sneeuw verzinkt men niet zoals in het water. Wij mogen dus hopen hem aan de overzijde terug te vinden. Laten wij een plaats zoeken waar wij de kloof kunnen oversteken.

De zeeman draaide naar links af, Andreï naar rechts, en weer gingen ze verder, peilend langs de kloof.

— Hier is een ijsbrug! riep Piotre eensklaps uit.

Inderdaad, een reusachtig ijsblok was door zijn gewicht tussen de gapende wanden van de afgrond vastgeraakt en sprong zodanig vooruit dat men te midden van de brug op het blote ijs kon gaan.

Op dit hoogtepunt gekomen, vanwaar men gans de door het maanlicht overgoten vlakte kon overschouwen, bleef Vera staan. Haar vader, die haar volgde, zag dat zij haar bril afnam.

— Wat doe je? vroeg hij haar.

— Dat is om beter te kunnen zien, antwoordde zij.

— Pas op! De schittering van de sneeuw is noodlottig voor het gezicht. Zij kan verblinden of duizelig maken.

Maar zij bleef verder uitkijken.

— Op twintig stappen van hier, zie ik iets op de witte vlakte, riep zij uit. Een pelsmuts!

— De zijne! schreeuwde Sokolief. Wij hebben nog allen de onze.

De kloof kon zowat drie meter breed zijn. De muts lag er voorbij. Het verloren stuk voerde hun terug in de richting van de open weg aan de overzijde. De stroming ging dus nog steeds in die richting.

Een kwartier lang zocht men onder en rondom de muts zonder iets te vinden. Op die plaats reikte de sneeuwlaag tot manshoogte.

— Vooruit! beval Sokolief. En altijd in dezelfde as.

Vanaf dit punt verminderde de hoogte van de sneeuwlaag. Toen Sokolief bij de rand van een tweede, gapende kloof kwam, reikte ze hem nog slechts tot aan de gordel. Deze barst was meer dan tien meter breed; het was een onpeilbare afgrond, waarvan de blauw glimmende, glasachtige wanden verlichtten.

De lawine had deze diepte niet kunnen vullen en bijgevolg kon Etienne er niet overheen zijn gegaan. Het was dus daar dat zijn lijk rustte.

De zeeman slaakte een kreet van wanhoop. Iedereen kwam toegelopen. Bij het zien van de ijzingwekkende afgrond krompen aller harten ineen.

Om zich van de diepte van de kloof te vergewissen, maakte Piotre een ijsblok los en wilde hem naar beneden werpen. Vera hield hem ervan terug.

— Misschien ligt hij juist hieronder! sprak zij.

— Laten wij onze gordels aaneenknopen, stelde de graaf voor. En laten wij aldus een stok zachtjes naar beneden glijden. Op die manier is er niet het minste gevaar.

— Elk van onze gordelkoorden is drie meter lang; wij zijn met zessen, dat maakt slechts achttien meter, merkte Sokolief op.

— En met de haak erbij minstens twintig, antwoordde Alexander Ivanovitch. Wij beschikken trouwens over geen enkel middel om lager te komen.

De koord werd gemaakt en de haak naar beneden gelaten. Op twintig meter diepte bengelde zij in de ruimte. De kloof was misschien honderd vijftig meter diep.

— Hij was een moedige kerel! mompelde Piotre.

Vera weende.

— Er is nog een koord aan de slede, zei Sokolief. Andreï, ga ze halen.

— Breng tegelijkertijd de lamp en haar ketting mee, voegde Igarof eraan toe.

— Ja, ja, de lamp! Dat is een uitstekend idee! riep de graaf uit.

Andreï vertrok onmiddellijk.

Toen hij terugkwam werd de aangestoken lamp aan de haak vastgehecht en naar beneden gelaten. Doch haar schijnsel verlichtte alleen maar de ruimte. Onder haar was alles donker. Boven haar glimden de loodrechte groenachtige wanden, die als in gesmolten glas waren gehouwen.

Doch op ongeveer vijftien stappen naar links en op een tiental meters diepte stak een uitsprong vooruit van hoogstens één meter breedte. Een sneeuwlaag bedekte hem.

Men baande zich een weg erheen en liet de lamp rondgaan ter hoogte van het smalle uitsteeksel, dat ongeveer veertig voet lang was. De sneeuw die erop gevallen was vormde een schuinte; zij scheen dun en haar blankheid leek ongerept. Reeds was men op het punt de lamp weer op te halen, toen Vera een lichtend punt bemerkte, een gele vonk, geheel opzij van de wand.

Het kon niets anders zijn dan het flikkeren van een stukje ijs. Toch drong het jonge meisje aan.

— Men zou zeggen dat het een goudstuk is dat naast iets zwarts ligt, merkte Andreï op.

Daar de afstand niet al te groot was, werd een stok, vastgemaakt aan het andere uiteinde van de koord, naar beneden gelaten, zonder dat het nodig was de lamp op te halen. Na enig rondtasten werd een pelsen handschoen blootgelegd; een eindje verder kwam een gedeelte van een kledingstuk aan het licht.

Dit kon niets anders zijn dan het lijk.

In een oogwenk werd de sneeuw in de omgeving van de kloof weggeruimd en Sokolief, met zijn gordel vastgebonden aan de sterkste koord waarvan men zich bediende om de slede voort te trekken, daalde met duizend voorzorgen tot aan de uitsprong af.

Enkele ogenblikken later werd hij door zijn makkers weer naar boven gehesen. In zijn armen droeg hij het levenloze lichaam van Etienne. Deze was blootshoofds, zijn gelaat was bleek en met bloed bedekt, zijn ogen gesloten, zijn ene hand was bloot en wit als marmer, aan zijn andere droeg hij nog een handschoen.

Zijn hart echter klopte nog, de warmte had zijn lichaam nog niet verlaten en zijn reeds bevroren blote hand werd weer purperrood onder de invloed van een krachtige wrijving.

Sokolief was dol van vreugde. Met de hulp van Yermak en Andreï droeg hij het lichaam tot aan de golf, want deze naam werd voortaan aan het reddende ijsblok gegeven.

De graaf, Igarof, zijn dochter en Piotre waren hen reeds voorafgegaan om de tent op te slaan.

Bij hun aankomst lag reeds een matras van zachte dierenhuiden op het rubbertapijt uitgespreid. De lamp was aan de paal opgehangen en begon reeds een zachte warmte uit te stralen. Vera deed stukjes ijs in de waterketel om thee te zetten en zich warm water aan te schaffen, dat nodig was om de wonden uit te wassen.

('t vervolgt.)

TOEKOMENDE WEEK :
Etienne dankt zijn « moordenaar » en redder...

Mickey's doorlopende tombola

UITSLAG VAN DE 6E TREKKING

De Clubleden die een van de onderstaande winnende nummers op hun lidkaart hebben, moeten hun prijs aanvragen op een OPEN KAART, met opgave van hun juiste adres, indien hieronder fout is.

De eerste prijs is natuurlijk de schoonste. De volgende prijzen zijn in verhouding tot het rangcijfer. Tussen de eerste en de 25e prijs is er vanzelfsprekend een waardeverschil, maar elke winnaar behoudt zijn kansen en neemt iedere week deel aan de tombola, zodat hij telkens een kans maakt een prijs — groot of klein — in de wacht te slepen!

Eerste prijs : **Een prachtig fototoestel, gekend merk.**

Lidkaartnummer : 03856.
RAAS Lydia, Heyveldstraat, 101, Sint-Amandsberg.

2. **11859** Guy, P., Sint-Pieterslaan, 86, Bergen.
3. **07462** De Vogelaere Marc, Kalvariebergstraat, 68, Brugge.
4. **12163** Van de Casteele P., Beethovenlei, 5, Ganshoren.
5. **07045** Falin Agnes, Schrijnmakersstraat, 6, Leuven.
6. **21102** Bailly Gérard, Ruststraat, 25, Font.-l'Evêque.
7. **06475** Coecke Lydia, Heimdonckse steenweg, 13, Willebroek.
8. **18155** Lecomte Guido, Cluselaan, 23, Genève (Zwitserl.)
9. **05982** Janssens Etienne, Vlaamse kaai, 20, Antwerpen.
10. **14392** Flamencourt Fr., J. Jamesstraat, 48, Leval-Trahegnies
11. **05297** Claeys Ginette, Serpentstraat, 11, Gent.
12. **17913** Broche Christ. Ferrerstraat, 170, Frameries.
13. **04862** Van Thuyghem Martin, Zeedijk, 10, Knokke.
14. **16184** Clement Arlette, Portugalstraat, 15, Brussel.
15. **03437** Doms Jacqueline, Van Kerckhovestraat, 1, Mechelen.
16. **13961** Detongre J., Falisestr., 2, Geldenaken.
17. **02943** Cordemans Lode, Broekstraat, 90, Anderlecht.
18. **19586** Porez Charly, G. Bernierlaan, 4, Elsene.
19. **02442** Moerkerke Jaak, Hoogweg, 6, Wevelgem.
20. **15728** Dosogne Jaak, Processieweg, 273, Bergen.
21. **01725** Dheere Franklin, Vlamingdam, 10, Brugge.
22. **20734** Janssens Michèle, Gilainstraat, 47, Tienen.
23. **01041** Verheyen Robert, Nieuwstad, 24, Turnhout.
24. **12807** Bresmal Willy, Angleurstraat, 22, Tilff.
25. **00393** Halbleib Myriam, Hukstraat, 23, Antwerpen.

Mickey wenst de gelukkige winnaars hartelijk proficiat!

Toekomende Zaterdag de zevende trekking!

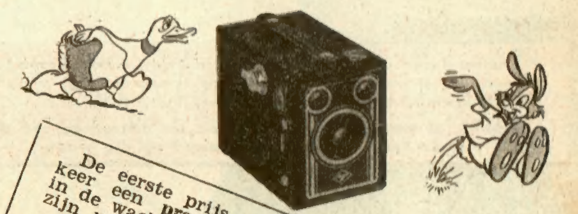

De eerste prijs voor de doorlopende tombola is dit keer een **prachtig fototoestel**. Het Clublid dat het in de wacht sleept, zal, hoe veeleisend ook, er mee in zijn nopjes zijn.

Ter herinnering : alle ingeschreven Clubleden nemen iedere week deel aan de tombola. De trekking geschiedt tussen de nummers die voorkomen op de lidmaatschapskaarten. Thans wordt getrokken tussen 21.000 leden!...

De andere prijzen zijn zeer nuttige voorwerpen : vulpennen, boeken, tekengerei, passersdozen, verfdoosjes, schrijfgerief, enz., enz.

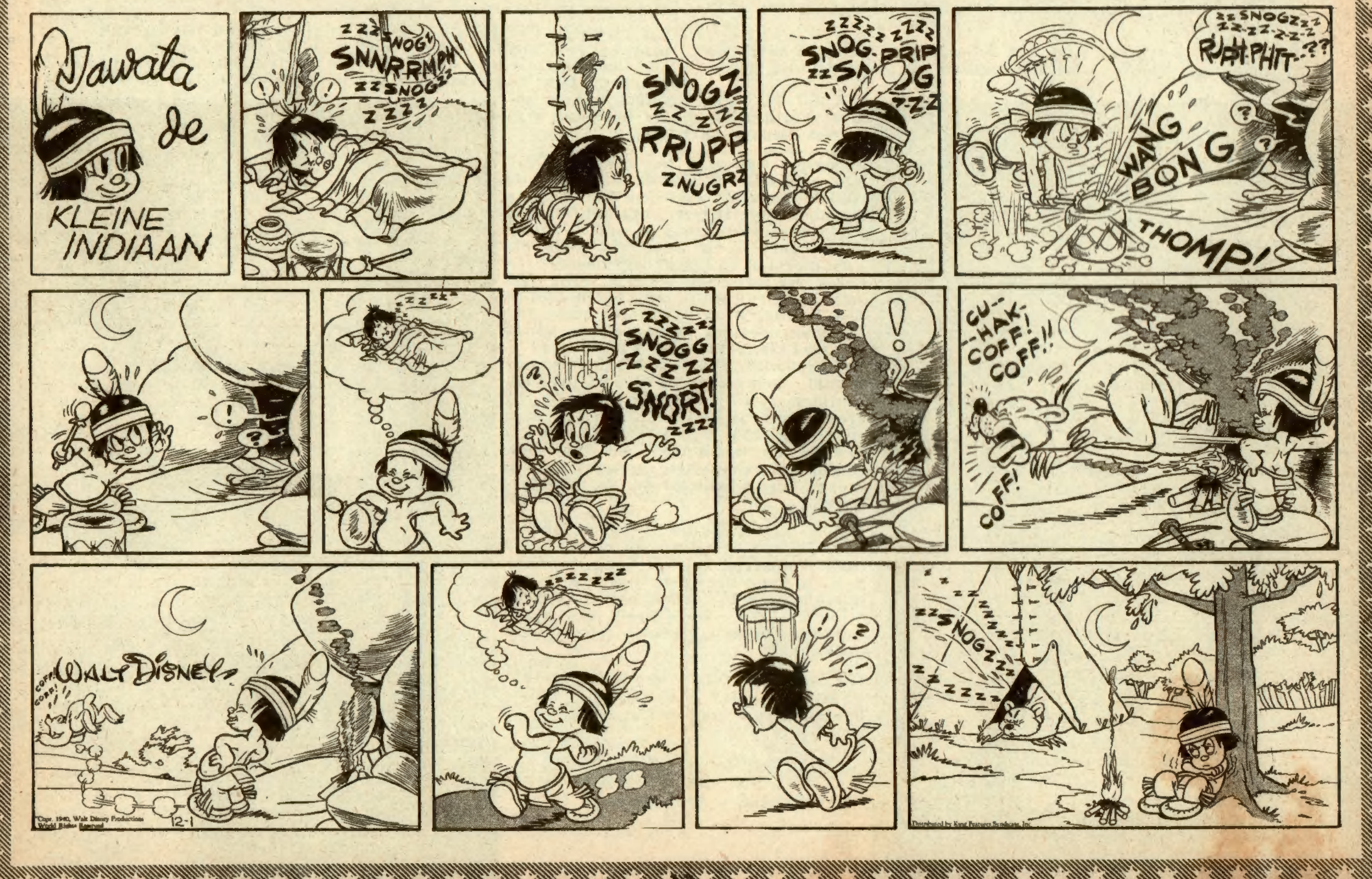

Raphaël

heerlijke

Indien de grootmeester Rafaël zijn eigen schoonbesneden aangezicht nooit in het spiegelglas aanschouwd had, zou hij dan zo'n befaamde meesterstukken geschilderd hebben?

Dankt hij werkelijk zijn roem aan de uitvinding van de spiegel?... Deze bladzijde is het antwoord op die vraag.

WIE Rafaël was, weten de ouderen onder u: een zeer beroemd Italiaans kunstschilder. De kunst- critici die beweren dat hij van bij zijn geboorte rijkbegaafd was, zullen wij maar liever niet na- spreken: het gaat niet op, Rafaël te verklaren op kracht van dergelijke veronderstelling.

Men weet dat Rafaël («de heerlijke») geboren werd op een Goede-Vrijdag van het jaar 1483 en dat hij op een Goede-Vrijdag van het jaar 1520 overleed. Dit feit — enig in de wereld van de schilderkunst — staat vast. Dat Rafaël een buitengewoon knappe figuur was, schijnt ook historisch uitgemaakt. Wellicht was zijn knapheid, zijn schoonheid, niet vreemd aan de «aangeboren» gave die hem verhief tot de meest schoonschilderende penseelmees- ter van alle tijden. Ieder van Rafaël's personnages schijnt, voor wat het ovale van het aangezicht en de fijnheid der gelaatstrekken betreft, op het patroon van hun «schep- per» geknipt, zodanig dat men mag aannemen, dat hij zonder het te vermoeden, zichzelf penseelde in zijn doekfiguren.

Rafaël's verfijning voor het schone ging gepaard met een intuïtieve kennis van verhouding en meetkundig even- wicht.

Rafaël was nog bitter jong toen hij recht schone werken maakte, echte meesterstukjes. Op 12-jarige leeftijd speelde het kind uit Urbino niet meer met de knikkers; neen, Rafaël schilderde toen reeds een ex-voto of geloftegift, dat beschouwd wordt als een der schoonste doeken van het Museum te Liverpool (Engeland).

Op 15-jarige leeftijd — meestal gaan wij dan overdreven prat op een min of meer voortreffelijk tekenwerkje, b.v. een paardfiguur — schilderde de kleine kunstenaar de prachtdoeken die bijdragen tot de rijkdom en de luister van het Vaticaan, alsmede enkele andere schilderijen die te bekijken zijn in het Louvre te Parijs.

Perugino was zijn leermeester. Deze had opdracht de Handelszaal van de stad Perugia te versieren met fresco's (muurschilderingen). Rafaël — hij was toen zeventien jaar oud — hielp hem daarbij, en ontpopte zich als «de meester van zijn leermeester...» Later, op 20-jarige leeftijd, ging Rafaël ontleedkunde en beeldcompositie studeren te Firenza, waar hij de grootmeesters Leonardo da Vinci en Michelangelo voor leraars had: Het verwondert dan ook niemand dat Rafaël zo'n buitengewoon heerlijk schilder was: schoon, soepel en vruchtbaar. Zijn « madona's », fijn en zuiver van gelaatstrekken, zachtmoedig en moederlief, en zijn bolwanginge, poezelige « serafijnen » bleven ongenaakbaar in de schilderkunst.

Het « kunstwonder » stierf op de leeftijd van 37 jaar — en niet 33 zoals sommige critici beweerd hebben — en liet een buitengewone, indrukwekkende verzameling kunstschatten na, zo schoon als gevarieerd: schetsen, fresco's, tekeningen, doeken.

In de Puccini-tuinen te Pistoja (Toscana) staat onderaan het borstbeeld van de beroemde burger van Urbino te lezen:

Rafaël van Urbino
Prins der schilders
Geniale Wondermens.

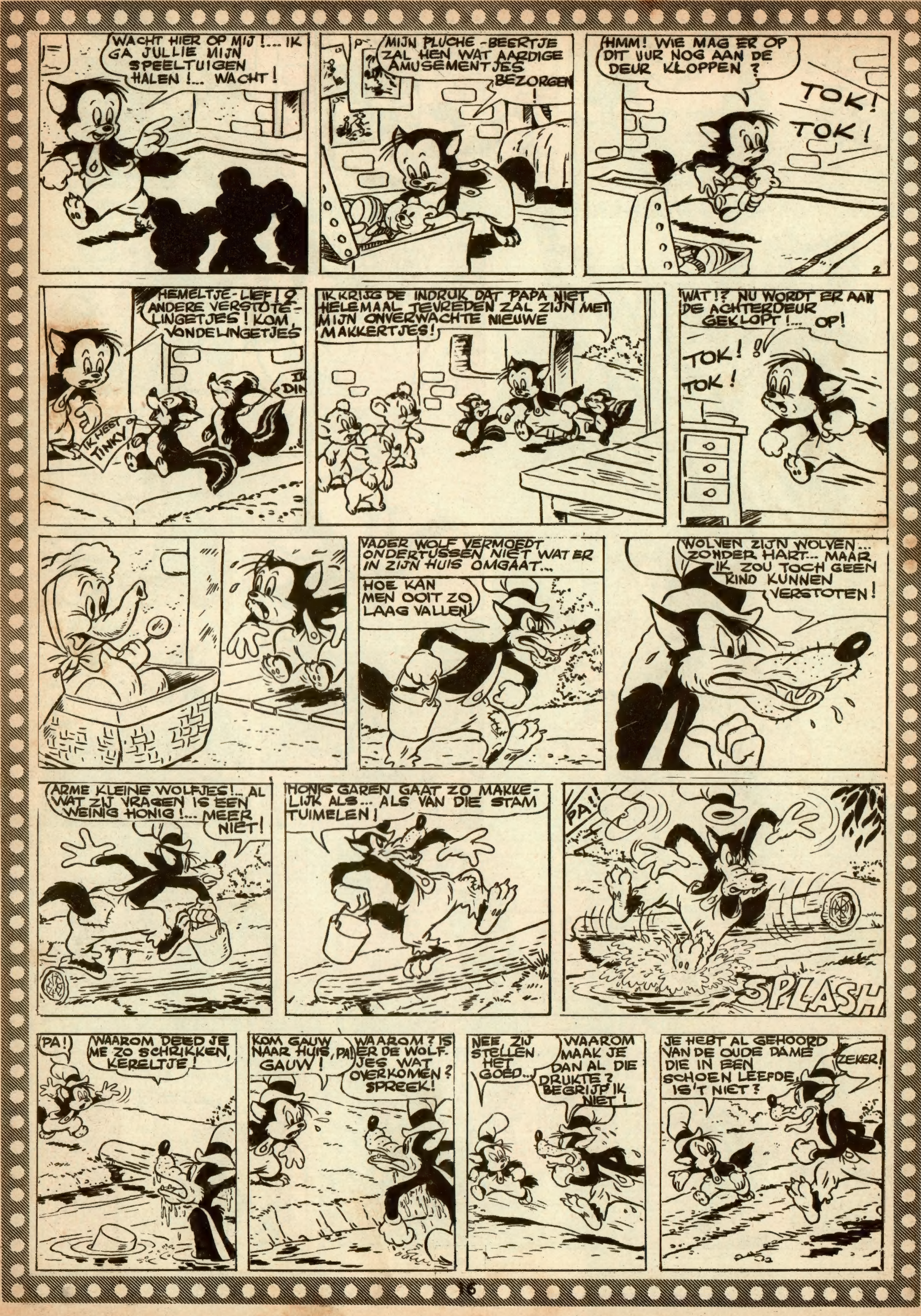
WACHT HIER OP MIJ !... IK GA JULLIE MIJN SPEELTUIGEN HALEN !... WACHT !
MIJN PLUCHE-BEERTJE ZAL HEN WAT AARDIGE AMUSEMENTJES BEZORGEN !
HMM! WIE MAG ER OP DIT UUR NOG AAN DE DEUR KLOPPEN ?
TOK! TOK!
HEMELTJE-LIEF ! ANDERE VERSTOTELINGETJES ! KOM, VONDELINGETJES !
IK HEET TINKY
IK KRIJG DE INDRUK DAT PAPA NIET HELEMAAL TEVREDEN ZAL ZIJN MET MIJN ONVERWACHTE NIEUWE MAKKERTJES !
WAT !? NU WORDT ER AAN DE ACHTERDEUR GEKLOPT !... OP!
TOK! TOK!
VADER WOLF VERMOEDT ONDERTUSSEN NIET WAT ER IN ZIJN HUIS OMGAAT...
HOE KAN MEN OOIT ZO LAAG VALLEN !
WOLVEN ZIJN WOLVEN... ZONDER HART... MAAR IK ZOU TOCH GEEN KIND KUNNEN VERSTOTEN !
ARME KLEINE WOLFJES !... AL WAT ZIJ VRAGEN IS EEN WEINIG HONIG !... MEER NIET !
HONIG GAREN GAAT ZO MAKKELIJK ALS... ALS VAN DIE STAM TUIMELEN !
PA !!
SPLASH
PA !
WAAROM DEED JE ME ZO SCHRIKKEN, KERELTJE !
KOM GAUW NAAR HUIS, PA ! GAUW !
WAAROM ? IS ER DE WOLFJES WAT OVERKOMEN ? SPREEK !
NEE, ZIJ STELLEN HET GOED...
WAAROM MAAK JE DAN AL DIE DRUKTE ? BEGRIJP IK NIET !
JE HEBT AL GEHOORD VAN DE OUDE DAME DIE IN EEN SCHOEN LEEFDE, IS'T NIET ?
ZEKER !

ZE HADDEN ZO VEEL KINDEREN DAT ZE ER GEEN RAAD MEE WISTEN ! MAAR WELK VERBAND IS ER...
HIER ZIE JE DAN HET VERBAND, PA !
OEIE !... WAAR KOMEN DIE ALLEMAAL VANDAAN ?
VAN OP ONZE HUISSTOEP, PA !
VONDELINGEN ZOALS DE WOLFJES !
WAT EEN ONTAARDE MOEDERS EN VADERS ! HET ROEPT OM WRAAK !...
WAT MIJ BETREFT, IK HOUD VAN KINDEREN, MAAR TE VEEL IS OVERMAAT !!
EI ! JE VERNIETIGT GEWOON MIJN BLOEMPERKEN !
KIJK NU ! IK WILDE EEN BLOEMENZAAK OPENEN EN NU IS MIJN HELE KWEEK NAAR DE BLIKSEM !
INDERDAAD PA ! EEN GROOT VERLIES !
MAAR JE HADT MIJ NIET GEZEGD DAT JE EEN BLOEMENZAAK WOU OPENEN !
IK WILDE JE ER MEE VERRASSEN ! IK BEN HET KIPPEN-STELEN BEU ! IK HAD MIJ VOORGENOMEN EEN EERBAAR MAN TE WORDEN EN NU...
IK HAD ZELFS EEN GROOT PLAKKAAT GEPLAATST IN VERBAND MET MIJN NIEUWE WERK !
DAT WIL IK EENS ZIEN !
MAAR, PA, DIT VERKLAART NU OOK ALLES !
WERKELIJK ?
DE MENSEN HEBBEN GEDACHT DAT HET OM EEN KINDERTUIN GING IN PLAATS VAN EEN BLOEMENTUIN !
VANDAAG OPENING VAN DE TUIN VAN SEKE WOLF

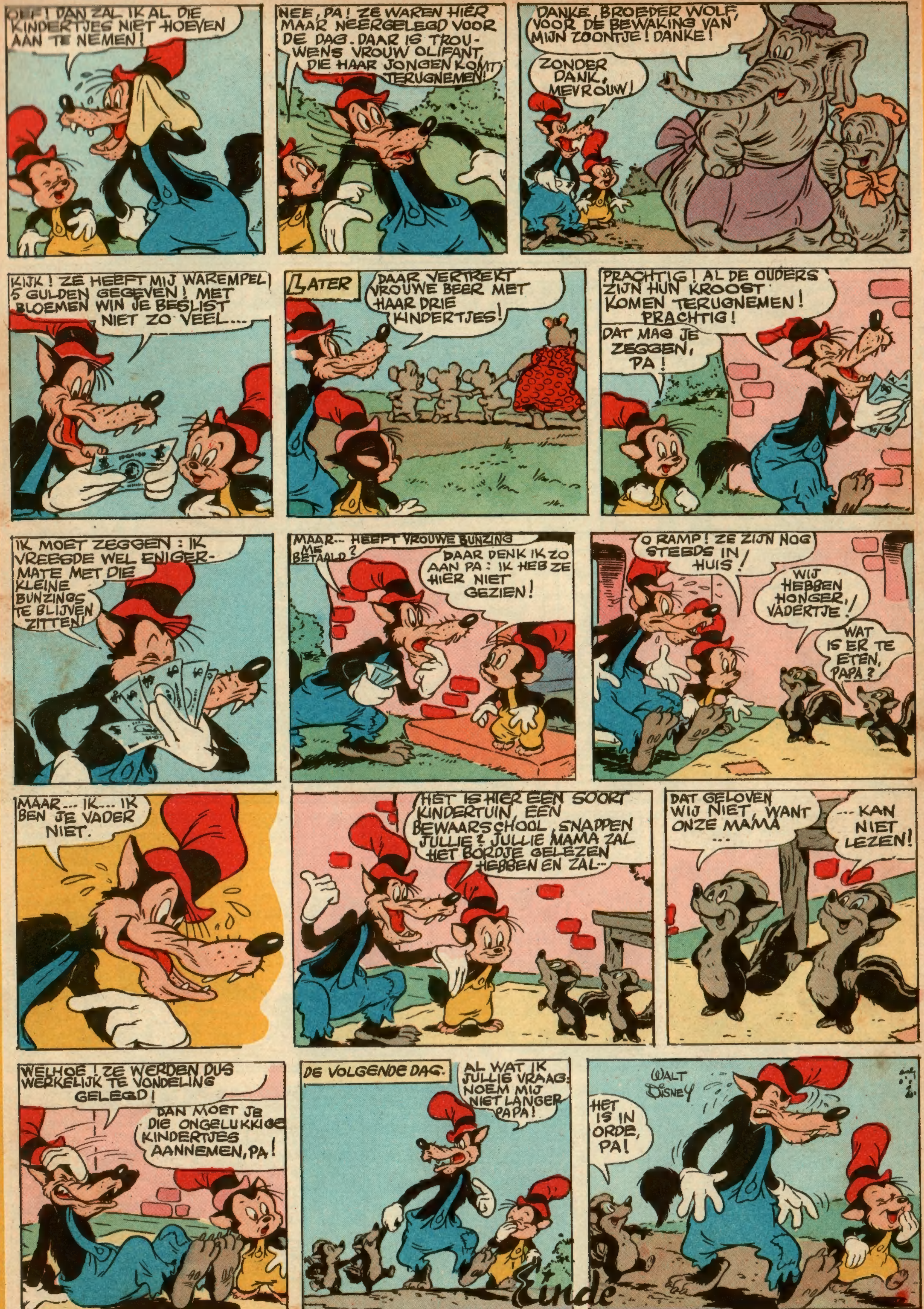

TOEKOMENDE ZATERDAG : *O! dat ongedierte!*

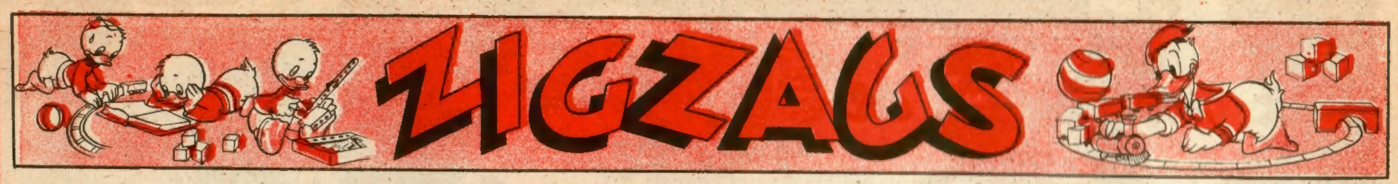

MICKEY-WEDSTRIJD « ZIGZAGS » Nr 2

Dit keer verschijnen onze ondertussen zeer geapprecieerde « Zigzags » onder de vorm van een prijsvraag, zoals er reeds een doorging in nr. 15. De wedstrijd telt 4 proefjes :

1. BEROEMDE KOPPEN; 2. KRUISWOORDPUZZLE; 3. RAADSELS; 4. DIERNAMEN.

Er zijn in totaal 70 punten te winnen. Alle Mickeylezers hebben kosteloos deelnemingsrecht, maar elk deelnemer moet de bon nr. 30 (die zich onderaan deze pagina bevindt) afknippen en op zijn blad plakken.

Het kruiswoordraadsel (Johan Konijn) mag nagetekend worden. De vakjes alleen kunnen volstaan. Inzendingen onder gesloten en gefrankeerd omslag zenden aan : MICKEY-WEDSTRIJD, 47, Hopstraat, Brussel.

Inzendingstermijn : Vóór 25 Mei 1951. Op het blad bovenaan vermelden : NAAM, VOORNAAM, STRAAT en NUMMER, WOONPLAATS, PROVINCIE, LEEFTIJD.

In het volgend nummer verschijnt het prijsbord in verband met deze wedstrijd, waaraan 20 prijzen verbonden zijn. Veel pret en... succes !

MICKEY.

BEROEMDE « KOPPEN »

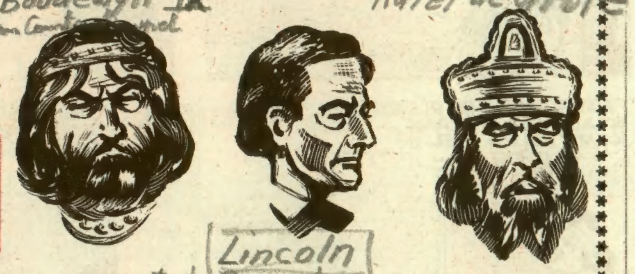

Dit is een speciaal raadsel. Lees aandachtig wat gevraagd wordt ! Voor dit proefje is het aantal te winnen punten vastgesteld op 15 ! Laat je niet misleiden !

Hierboven drie afbeeldingen van zeer bekende figuren uit de algemene geschiedenis. Bekijk aandachtig de tekeningen en lees wat er van elke beroemdheid gezegd wordt. Klaar ?... Wie zijn nu van links naar rechts die drie figuren ? Zo antwoorden : Nummer 1 is ... Nummer 2 is ... Nummer 3 is ...

★

1. Verscheidene graven van Vlaanderen, Latijnse keizers van Constantinopel of koningen van Jeruzalem, droegen dezelfde naam als deze figuur. Hij was een der aanvoerders van de Vierde Kruisvaart en slechts gedurende een jaar keizer van Constantinopel.

2. Zijn verkiezing in 1859 als voorzitter van een zeer groot overzees land gaf aanleiding tot een soort burgeroorlog. Hij werd geboren in 1809 en overleed in 1865. De hoofdstad van de Staat Nebraska (Amerika) draagt zijn naam.

★

3. Zijn broeder heette Carloman. Paus Leo III kroonde hem in het jaar 800 tot keizer van het Westen. Aan zijn regering zijn de « Meivelden » en de « capitulariën » verbonden. Hij stierf in het jaar 814. Begraven te Aken.

Verborgen diernamen

TE WINNEN PUNTEN : 20

In ieder van onderstaande zinnetjes zit een diernaam verborgen. De vraag is natuurlijk : Welk dier ? Voorbeeld :

Die leuze geldt voor ons.

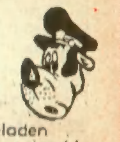

In dit zinnetje zit EGEL verborgen : de eindletter van leuze (E) en de eerste drie letters van geldt (GEL). Zoek nu :

1. Marie vraagt of ge zelf komt.
2. We spelen gaarne mee met U!
3. De boot heeft zeven ton geladen
4. Warm u gerust, mijn goede vriend !
5. Hij kon het ongeval niet verhinderen.
6. Mostaard, ui, foelie horen vaak op tafel.
7. Zeg mij waarom Adela arbeidde en niet rustte.
8. De wolfabrikant stierf dezelfde dag.
9. Die paraplu tovert toch niet ?
10. Ditmaal zal hij me niet ontsnappen !

Opgelet !... In het zinnetje 9 zit zeker een diernaam ! En nog wel een zeer bekende ! Eigenlijk een dieren-eigennaam ! Laat je niet misleiden !...

OPLOSSING VAN HET KRUISWOORD UIT Nr 29

```
A G A A T - - S K I
D E E S J E - - A N
E E - - S I - - E N D
L L - - E - - G A A I
D B - - N E A - - R A
O E R - - V A R I A
M K - - L A R V E N
```

Prettig Naamfeest !

Mickey feliciteert van harte alle lezertjes wier patroonfeest deze week gevierd wordt.

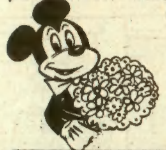

MEIMAAND :

5. **H. HILARION.**
6. **H. JOHANNES L.-P.**
7. **H. STANISLAS.**
8. **H. MICHAEL.**
9. **H. GREGORIUS.**
10. **H. ANTONIUS.**
11. **H. FRANCISCUS.**

DONALD-RAADSELS

TE WINNEN PUNTEN : 15

1. Water dient om te blussen, dat weet iedereen. Maar nu volgt een gekke vraag : Wat wordt eigenlijk brandend bij aanraking van water ? (5 punten.)

2. Zoek eens op in boek of tijdschrift : Welk is het land wiens nationale vlag een witte -kwartier-maan op een rood veld vertoont ? (5 punten.)

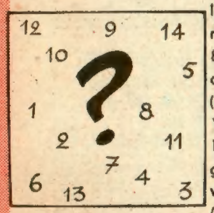

3. Het is een woord uit 14 letters. 1 - 3 - 4 : vindt men in brouwerijen; 5 - 6 - 8 - 9; ligt bij de zee (landoever); 7 - 2 - 3 - 1 : (vrucht met harde schaal); 11 - 10 - 9 : een vistuig; 11 - 12 - 14 : een soort grappenmaker; 13 is 12 waard. Wat is het ? (5 punten.)

Dit nummer werd met vergunning van Walt Disney door de Belgische Studio's verwezenlijkt. - Copyright Walt Disney Production. Alle rechten voorbehouden.

Kruiswoordpuzzle Johan konijn

AANTAL TE VERDIENEN PUNTEN : 20

Horizontaal :

1. Bepaald lidwoord. 2. Muzieknoot. 3. Voornaam van Carioca (Geelbek). 4. Voede (dat de vogel zijn jongen...). 5. Voornaamwoord. 6. Doet elke goed klok. 7. Uitroep. 8. Afkort. « Noorder breedte ». 9. Geboortestad van Abraham. 10 Loofboom en riviervis. 11. Oogvormig snoer. 12. Muzieknoot; 13. Muzieknoot. 14. Gebiedende wijs van « Gaan ». 15. Uitroep. 16. Voegwoordje. 17. Gehoorzaal van universiteit. 18. Soort zwaard. 19. Voorzetsel. 20. Oude lengtemaat.

Verticaal :

2. Zeilhout. 5. Een der ouders (kinderwoord). 8. Cijfer. 10. Daar. 15. Anno Domini (Afk.). 16. Voegwoordje. 17. Sledesoort. 21. Thans. 22. Hulpmiddel om iets gemakkelijker te onthouden. 23. Gestold vleesnat (gelatine). 24. Dubbele klinker. 25. Hels wezen. 26. Voegwoordje. 27. Vul in : SE. 28. Andere vorm voor « hij ». 29. Behoort tot het menselijk lichaam.

MICKEY CLUB BON 30

Een geheimzinnige schurk, de « Spookvlek » genaamd, vernietigt al de door hem gestolen fototoestellen. Het hoofd van de politie heeft de hulp van Mickey ingeroepen en onze vriend treedt op als rechercheur.

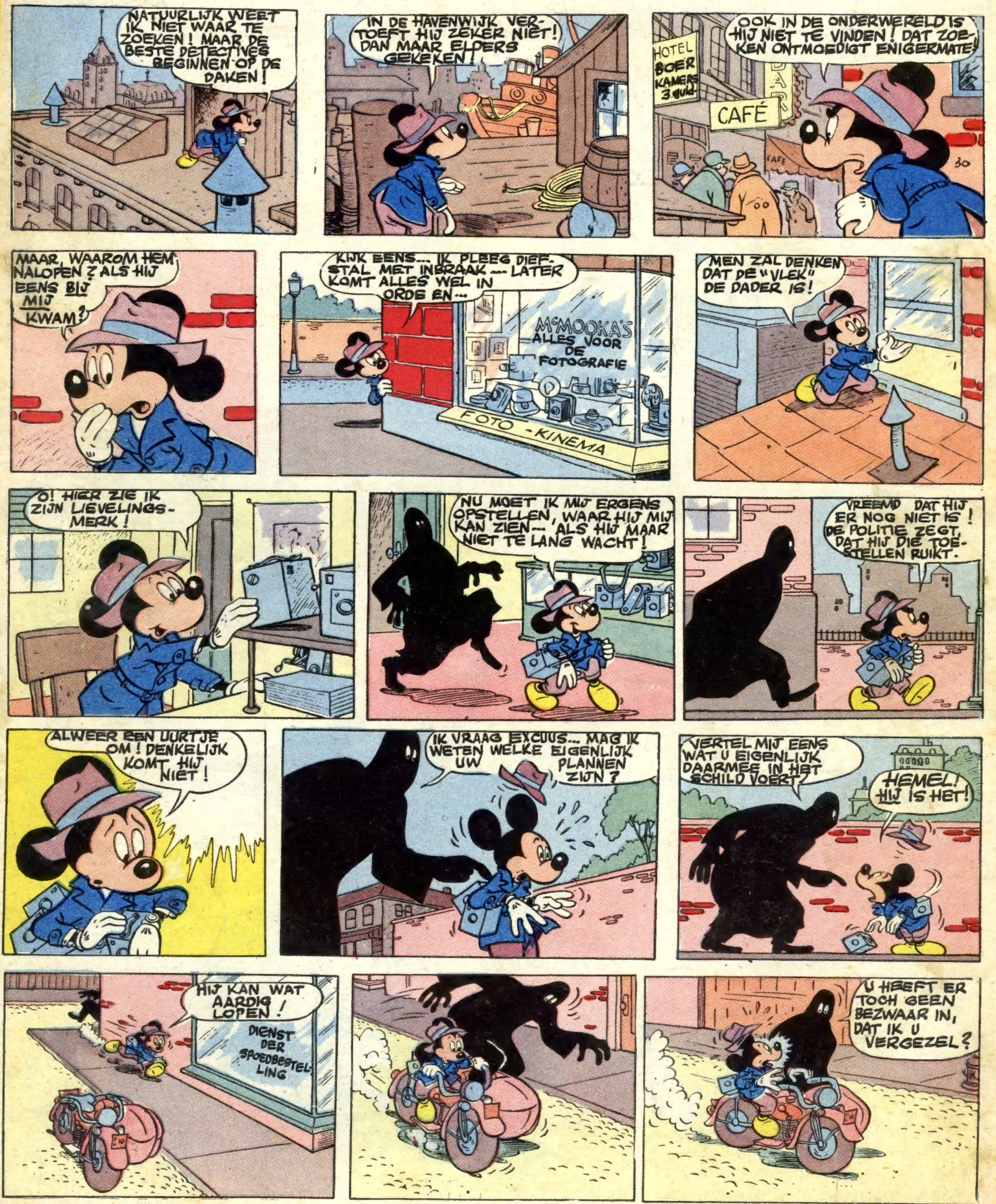

TOEKOMENDE WEEK : **MICKEY'S VERDWIJNING.**

IN BELGIE GEDRUKT bij de N.V. Drukkerij voor Nijverheid en Financie, « IMIFI », 47, 'Hopstraat, Brussel.